

slokách se mnou začali zpívat, rozhodli jsme se ji zahrnout do seznamu skladeb, které nahrajeme. No jo, jenže my jsme měli hned dvě verze a nevěděli jsme, kterou máme zvolit. V té jedné byla pomalá část mnohem kratší. Tak jsme je obě představili různým lidem a všichni říkali, vezměte tu s dlouhým pomalým intrem. Potom, co jsme píseň s Udem nahráli, váhali jsme zas chvíli, dokud se ještě věci daly změnit, zda nemáme přece jen nahrát i tu verzi s kratším intrem, ale nakonec jsme zůstali u delšího intru.

Ty vlastně už podruhé zpíváš duet s Udem Dirkschneiderem. Máš k tomu konkrétní důvod? Jste přátelé? Je to kvůli jeho popularitě nebo proto, že se jeho hlas tak pěkně hodí k tvému?

S Udem se známe již hrozně dlouho. Poprvé jsme se setkali už v době, kdy on zpíval jen v ACCEPT a já byla ještě ve WARLOCK. Už tehdy jsme chtěli něco spolu podniknout, jenže stále byly překážky, ať už ze strany producenta, managementu nebo vydavatelství. A tak až před několika málo lety, kdy jsem pracovala v New Yorku na produkci alba „Fight“, jsem šla jednou večer do hotelu, kde zrovna v televizi běžely zprávy, najednou zazvonil telefon, já jsem viděla jen, že je to německé číslo, a byl to Udo. Úžasné překvapení. Pobavili jsme se. Konečně jsme měli možnost zapřemýšlet, jak bychom mohli realizovat to, co jsme si vždy přáli. Napadlo nás, že by se hodilo nahrát jako duet skladbu „Dancing With An Angel“, že by to mohlo znít pěkně. Dva dny nato jsem přijela do Německa, domluvili jsme se, že to vyzkoušíme, a výsledek dopadl výborně. Pak jsme měli společně turné v Rusku a dalších zemích a všichni jsme si skvěle rozuměli. A pár dní po skončení trasy za mnou přišli lidé od U.D.O. a zeptali se mne, jestli bych s nimi nenatočila videoklip k „Dancing With An Angel“, který se pak dostane na jejich DVD. A když jsem za nimi kvůli natáčení přišla, všichni se mne hned ptali, co zrovna dělám. Říkala jsem jim, že jsem zrovna ve studiu a že nahrávám desku se symfonickým orchestrem, že je to úžasné dobrodružství. Někdo se mne tehdy zeptal, jestli bych nechtěla zas pro změnu já mít na své desce duet s Udem. A já jsem za ním šla a nabídlu mu, pokud bude mít náladu, že bychom spolu nazpívali některou skladbu, že na albu bude mnoho skladeb, které už zná, že mezi nimi je i cover „Breaking The Law“... A on přišel za týden do studia. Poslechl si materiálu a říkal, že do toho jde. Vše dopadlo výborně. Jen původně se měla tato verze objevit na singlu a na albu měla být ta, kde zpívám sama, protože někdo říkal, že bychom pak na koncertech museli jeho hlas pouštět z playbacku. Ale nahrávací společnost měla jiný názor a tak je náš duet součástí „Classic Diamonds“.

Svou novou píseň „Let Love Rain On Me“, kterou jsi v srpnu vydala na stejnojmenném singlu, jsi nahrála kromě angličtiny také ve španělské i ve francouzské

verzi. Jsou pro tebe španělský a francouzský trh tak důležitý? Nebo cítíš k těmto zemím nějaký speciální vztah? Líbí se ti třeba mentalita jejich obyvatel nebo ti vyhovují místní způsob a tempo života?

To bych se musela vrátit do dávné doby, do samých začátků mé kariéry, abych tento vztah mohla osvětlit. V roce 1986, kdy jsme jeli turné s JUDAS PRIEST, jsme navštívili mnoho zemí, a když jsme tehdy hráli ve Španělsku, publikum přímo šílelo. Připadala jsem si jako doma. Později jsme do písně „Für Immer“ nejdříve dali i větu ve španělštině jako takový dík za srdečné přijetí, s kterým jsme se tam setkali. Před několika lety jsem pak dělala rozhovor pro španělský časopis Heavy Rock a jejich redaktor mi říkal, že jsem byla dvánáctkrát (teď už třináctkrát) zvolena čtenáři nejlepší rockovou zpěvačkou. Po dlouhých čtyřech letech jsem v roce 2000 znovu koncertovala ve Španělsku. To víš, devadesátá léta nepřála metalu, mé desky tam vůbec nevycházely, a tak jsem tam ani nemohla na turné, publikum mě vítalo zase tak divoce a nadšeně jako kdysi. Domluvila jsem se s vydavatelskou firmou, jestli nemůžeme jako odměnu fanouškům vydat píseň ve španělštině a lidé z labelu proti tomu nic neměli. Na poslední desce se pak proto v písní věnované Lemmymu objevil refrén ve španělštině. Jednoduše když jsme si skladbu poslechli, zjistili jsme, že v této řeči zní lépe než v angličtině, tak jsme to tak nahráli i na desku. Na novince už jsem si říkala, že by bylo fajn přeložit celou skladbu do španělštiny a v ní ji také zazpívat, ale netušila jsem, jestli se to povede. Pak jsem požádala o pomoc španělské asistenty a líbilo se nám, jak se skladba povedla. A s francouzštinou je to tak, že náš tour manažer je Francouz a ten mi stále říkal, že bychom „Let Love Rain On Me“ měli přeložit také do francouzštiny, že mi s tím pomůže. A tak jsme celý den i noc zkoušeli, jak to bude znít. V souvislosti s tím mne napadlo, že bych píseň během turné mohla živě vždy zpívat v řeči země, kde zrovna vystupujeme. Ale nevím, jak to půjde. Třeba zrovna čeština je šilene těžká. Víš, francouzštinu jsem se učila ve škole, takže mi není tak úplně cizí. Ve Španělsku jsem zas byla mnohokrát. Ale bylo by hezké, kdybych vždy mohla zazpívat některou píseň v řeči země, kde zrovna jsem. Fanoušci by z toho měli radost, soudě dle toho, jak reagují, když je interpret zdraví nebo jim děkuje v jejich mateřštině a nemluví jen anglicky. Snad se mi v budoucnu podaří něco takového uskutečnit. Ale důležité je, aby se daná řeč k písni hodila, takže asi budu muset pro různé řeči zvolit různé skladby. Speciálně na to, abych se naučila text v češtině, budu potřebovat ještě pár let. Čeština je jednou z nejtěžších řečí.

Ty sama jsi patrně otevřena různým kulturám. Měla jsi byt v New Yorku, nevím, jestli ho stále ještě máš. Proč sis ho vůbec poříkla? Kvůli duchu tohoto města nebo je pro tebe jednodušší fungovat na americkém trhu, když tam máš místečko, kde jsi doma?

Měla jsem tam byt. Teď jsem se však přestěhovala do New Jersey. Poprvé jsem byla v New Yorku v roce 1986 s WARLOCK v rámci menšího promo-turné k des-

ce „Triumph And Agony“, která je nejoblíbenějším albem mnoha lidí a v jistém smyslu také mou nejpěšnější deskou. Hráli jsme zde jeden večer a pak jsme měli dva dny volno a já se rozhodla, že se strávím zde. Byl to pro mne zcela odlišný svět. Strašně se mi zamlouvala ta obrovská svoboda. Setkala jsem se v New Yorku s výbornými lidmi. Připadala jsem si, že jsem ve správné chvíli na správném místě. Tak jsem tam zůstala a pronajala si byt. O několik let později jsem si musela pronajmout byt i v Německu, protože můj otec byl dost vážně nemocný. A také i když se mi líbilo v New Yorku, chtěla jsem trávit více času v Německu. Teď se zas politicky natolik změnila situace za vlády Bushe, že se zcela odrazila i v atmosféře tohoto města. New Jersey mi dnes připadá bezpečnější, ale i tak když teď letím do Států, mám přímo bolesti břicha a jen si říkám, snad vše dobře dopadne a vrátím se v pořádku domů do Německa. Vlastně vše, čím jsem byla kdysi fascinována, co jsem měla tak ráda, je teď v jakési mlze. Také mi to dříve vyhovovalo, protože je můj band mezinárodní. Takže pro mne nebyl problémem tvrdit, že jsem z New Yorku. Ale poslední dobou jsem si začala všimnout, že to nedělá tak dobrý dojem jako kdysi a i kluci z kapely mi říkali, ať raději netvrdím, že jsme kapela z Ameriky. Vše se tam změnilo. Věci nefungují tak jako dřív. Změnila se i nálada lidí. A já už se tam necítím tak dobře jako kdysi, kdy mi všechno připadalo tak exotické. Už jsem také poslední desky natočila spíše v Evropě, takže v Americe netrávím moc času. Bohužel se ztratil i onen pocit, že tam člověk může prožívat své sny. Sice turné tam máme stále výborná. Například s DIO i s Yngwie Malmsteenem jsme měli fantastické koncerty. Ale už tam jezdit spíše jen kvůli koncertování, než abych tam pobývala delší dobu. I ty trasy jsou mnohem kratší než kdysi. V současnosti tam třeba ani nejsou takové festivaly jako v Evropě. Je jich podstatně méně a jsou také menší. Proto jsem spíše tady, i přestože mám své fanoušky po světě stejně ráda. Každopádně už si svého bytu v New Jersey asi moc neužiji. Mám tam věci zabalené v kufrech... Už to není opravdový domov. Stejně jsem nejraději v tourbusu.

Jak vlastně vzpomínáš na dobu s WARLOCK?

Mám hodně zážitků, na které nikdy nespomenou. Bylo neuvěřitelné, když jsme podepsali smlouvu na naši první desku. Všimli si náš fanoušci na celém světě. Hráli jsme na nejlepších festivalech jako „Monsters Of Rock“. Hráli jsme v Anglii v Doningtonu, pro sto tisíc lidí. Bylo to něco fantastického. Hráli jsme s DEF LEPPARD, OZZY OSBOURNE, MOTÖRHEAD, SCORPIONS, BON JOVI. Na první velké turné jsme jeli s JUDAS PRIEST. Pro metal to byla fantastická doba. Koncerty byly obrovské. Každou noc přišlo kolem dvaceti tisíc lidí. Také jsme byli na turné s W.A.S.P. a s DIO. Na to se opravdu nedá zapomenout. Navštívili jsme různé krajiny a měli jsme možnost hrát s muzikanty různých národností, což bylo pro mě úžasné. Získala jsem spoustu dobrých, ale i špatných zkušeností. Tou horší stránkou bylo to, že jsem byla spojována s lidmi, kteří pracovali v hudebním světě z jiných dů-

Alba Doro jejími vlastními slovy:

**WARLOCK
Burning The Witches
(1984)**

Bylo to mé první album. Začátek největšího, totálního dobrodružství mého života. Nikdy jsem netušila, že si touto deskou získáme tolik fanoušků. Natočili jsme ji strašně rychle. Neměli jsme žádná očekávání. Osobně jsem si myslela, že se jí prodá takových sto dvě stě kusů. Ale už první měsíc jsme začali dostávat dopisy od fanoušků z celého světa. Deska byla nesmírně úspěšná. A pro nás to bylo obrovské překvape-

ní. Nechápalí jsme, jak k tomu vůbec došlo. „Burning The Witches“ měla a dodnes pro nás má obrovský význam a skladby z ní stále nesmírně ráda hraji na koncertech. Byla to deska natočená s obrovským nadšením v době, kdy na nás nikdo žádný tlak nevyvíjel. Proto na ni a na celé to období strašně ráda vzpomínám.

**WARLOCK
Hellbound (1985)**

Svou druhou desku už jsme vydali u velkého labelu, a proto jsme ji mohli natáčet osm měsíců. Poprvé jsme viděli, jak má pořádné studio vypadat. Pracovali jsme se zkušeným producentem na rozdíl od „Burning The Witches“, kdy jsme ne-

měli producenta žádného. Hráli jsme první vystoupení v zahraničí. Poprvé jsme jeli do Anglie. Získávali jsme jméno na metalové scéně. Natáčení desky pro nás byla radost. Sice si vyžádalo více úsilí, ale práce nás přesto velice těšila.

**WARLOCK
True As Steel (1986)**

Třetí deska se nám natáčela dost těžce. Na jednu stranu se na nás svalil nepředstavitelný tlak ze všech možných stran: producenti, nahrávací společnost... Chtěli po nás za každou cenu natočit megahit. A musím říct, že v té chvíli samotná kapela už o nicem nerozhodovala. Neměli jsme žádnou kontrolu nad věcmi, když jsme

pracovali ve studiu, proto jsme se dostali do konfliktu s lidmi kolem nás. Chtěli po nás, abychom napsali komerčnější texty, jenže my jsme vůbec nechtěli působit komerčně. Poprvé nás nenechali, abychom texty napsali sami. Natáčení alba bylo skutečným hororem. Na „Triumph And Agony“ je sice mnoho výborných písní, ale mix, který se udělal, se nám jako kapela vůbec nelíbil. Zvuk byl strašně vypolírovaný a popový. Poprvé jsem si uvědomila, že v této branži zdaleka nemusí mít rozhodující hlas samotní muzikanti. Pravda, jeli jsme pak turné s JUDAS PRIEST. „True As Steel“ bylo také naší první nahrávkou, která vyšla v Americe. Ale my jsme si připadali, že jsme na konci.